

Der er dernæst af hele Udvalget til denne Paragraf stillet den Vædring, at den, der griber en Person, som begaar ulovlig Jagt, kan fordrø udløberet hans Jagtrekvisiter og rekvizitter tilligemed det skudte og dræbte Wildt og bringe dem til den vedkommende Politiovrighed, hvor de tages i Forvaring, indtil Sagens Udfald viser, om de kunne udløberes ham igen eller ej. Der har ikke været nogen Uenighed hos Udvalget derom.

Ligeledes er § 34 foreslaaet forandret noget, saaledes at den skal gaa ud paa, at naar Politiet har Grund til Mistanke om, at nogen, der driver Handel med Wildt, har modtaget fredet Wildt i Strid med § 15 eller har modtaget Wildt, der antages at være erhvervet ved ulovlig Jagt, er det berettiget til i den handlendes Forretningslokaler at foretage Undersøgelse efter saadant Wildt, og hvis det da foresindes, kan det tages i Besiddelse. Selvfølgelig forudsættes det, at der maa være betydelig Grund til Mistanke, og der maa gives Erstatning, hvis det har vist sig, at Politiet har grebet ind paa en utilbørlig Maade. I Forbindelse hermed er der en lille Bestemmelse om, at den vedkommende handlende er forpligtet til at opgive for Politiet, af hvem han har modtaget Wildtet. Om disse Bestemmelser er som sagt hele Udvalget enigt, og de have derfor ikke givet Anledning til nogen Tvivl.

Th. Nielsen: Efter Mindretallets Opfattelse vil det at skulle løse Jagttegn ikke svare til sin Hensigt, nemlig at formindste dels Jægerens Antal i betydelig Grad, dels den ulovlige Jagt. Selv om det første bliver Tilfældet i noget Omfang, at Jagttegn nemlig maasse kan formindste Jægerens Antal lidt, hvad vi ikke fuldt ud bestride, som den ærede Ordfører allerede har gjort opmærksom paa, ville Banfælgighederne og Mlemperne ved Jagttegn blive saa store og Politiet saa saa megen Sysselsættelse hermed, at jeg for min Del ikke stønner bedre, end at i alt Fald Mlemperne ere meget større derved end de Goder, der mulig kunne naas ved Løsning af Jagttegn. Dersom jeg i det hele tvæde, at Løsning af Jagttegn vilde hjælpe til en humanere Jagtlovgivning, blev Forholdet et andet; — ja, undskyld, jeg bruger det Udtryk, jeg kan ikke se bedre, end at Humanitet virkelig har noget med Jagt at gøre. For at illustrere, hvad jeg mener, skal jeg blot tage et meget nærliggende Eksempel. Naar jeg lader et Dyr skyde, som jeg holder af, sørger jeg for at saa en Mand, der baade har et sikkert Øje og en øvet Haand dertil og ikke en, der staar og kludrer, saa at Dyret kommer til at løbe

faaret sin Vej. Jeg skalde dog mene, at det har nogen Betydning, naar der overhovedet skal være Jagt, at det saa ogsaa er virkelige Jægere, der drive den, og det kalder jeg en human Lovgivning, der stræber hen imod, at Dyrene saa en saa hurtig og saa lidt lidelsesfuld Død som muligt. Jeg beklager ikke at kunne være enig med det ærede 3dje Medlem for 6te Kred (Mhlefeldt-Laurvig) i hans Opfattelse, stont jeg ellers saa ofte er enig med ham. Som den ærede Ordfører allerede har gjort opmærksom paa, tager han fuldstændig fejl, naar han næsten vil give det Udseende af, at vore Vædringer kun ere Udtryk af en Skrivelse fra Foreningen til Dyrenes Beskyttelse. Den ærede Ordfører har for sit Vedkommende gjort opmærksom paa, at han ikke en Gang kendte Indholdet af denne Skrivelse, da han afsatte sin Betænkning. For øvrigt er der jo slet ikke noget i det, om man ogsaa havde benyttet adskillige Bink derfra; thi vi skulle dog ikke paa den Maade afstrække Folk fra at komme med Andragender, at de skulle have det Indtryk, at det ligger under Tingets Værdighed, om jeg saa maa sige, at tage Hensyn dertil. Det mener jeg ingenlunde er Tilfældet, men jeg skal for øvrigt berolige det ærede Medlem yderligere med, at det ærede 3dje Landstingsmedlem for 10de Kred (Raben), der førte Ordet i Gaar for flere Vædringer under § 17, og hvem jeg har kendt i mange Aar, ogsaa som Medlem af Folketinget, hvor han ogsaa førte Ordet i Jagtjager, den Gang akkurat stod paa samme Standpunkt i de Spørgsmaal, som da vare oppe, og som ogsaa ere oppe nu. Altsaa, det var længe, før han kendte den nævnte Skrivelse. At der i øvrigt kan være Punkter i Udvalgets Opfattelse, der falde sammen med nævnte Skrivelse, er selvfølgelig. Det viser jo kun, at ogsaa Foreningen til Dyrenes Beskyttelse har i mange af de Paastande, den kommer frem med, stærkt Tilhold i den offentlige Mening, og hvor det finder Sted, er det naturligt, at Vædringerne ogsaa komme til at gaa ud paa det samme som de Punkter, der omtales i Skrivelsen.

Lad os nu en Gang se lidt paa, hvorledes det vil gaa til, naar Jagttegn løses. For det første ville alle de professionelle Jægere, Levebrødsjægerne, selvfølgelig løse det. Dernæst alle Krybskytterne — det har den ærede Ordfører ogsaa indrømmet. Derefter komme de andre, de, der staa paa Grænsen, som synes, at de egentlig ikke have godt Raad til at afse de 10 Kr., Jagttegnet koster; men de have Lust til at gaa paa Jagt, ville gerne have den Fornøjelse, og